

Elisangela

Jag vet inte vem min mamma var. Hon är bara ett namn på en söndervikt födelseattest. Jag undrar ofta var hon finns nu, och hur hennes liv blev efter att hon lämnade oss, mig och min tvillingsyster, på ett barnhem.

När vi var tre år gamla blev vi adopterade av en familj. Dona Leda och Seu Flávio hade redan tre egna barn, men under de första åren gjordes ingen skillnad mellan oss fem syskon. Det var först långt senare som vi fick veta att vi var adopterade, men då hade redan allt börjat att förändras.

Min familj hade det bra ställt. Vi bodde i ett stort hus med tre våningar och pappa hade en bil och vi fick gå i en bra skola. Mina adoptivföräldrar tillhör en pingstförsamling. Vi gick i kyrkan och hela familjen deltog i församlingslivet. Min morfar var pastor i en församling i närheten och ibland gick vi dit. Många trodde nog att vi var den perfekta familjen. I tio år levde vi med vår, som vi då trodde, familj och saknade ingenting. Men när vi var tolv gamla år började vår mamma att förändras. Vi fick veta att vi var adopterade

och hon började göra skillnad mellan oss och våra syskon. Vi fick inte längre äta tillsammans med våra föräldrar och syskon, utan först sedan de lämnat matsalen. Vi förbjöds att se på TV tillsammans med familjen. Våra leksaker togs ifrån oss. Och mamma började slå oss. Det hade aldrig hänt förut. Vi blev straffade även för saker som vi inte hade gjort. Jag har som vuxen många gånger frågat mig varför vi accepterade allt som de gjorde mot oss. Jag tror vi tog på oss en skuld, och tyckte att vi var värda att bli behandlade illa, fastän vi inte förstod varför. Vi grät ofta när vi var ensamma, men vi talade aldrig med varandra om det som skedde.

Här avbryter jag Elisangelas med en fråga. ÖHar du ingen aning om varför din mamma förändrades? Hade något inträffat, som kan förklara vad som hände? Vad var din pappas roll, du har inte nämnt honom? Ö Hon ser bort .ö Jag vill inte tala om det. Du kan fråga min mormor, hon kommer hit iblandö. Hon sitter tyst en stund, sedan fortsätter hon sin berättelse.

Så kom den dag som slog sönder våra liv. Vår mamma förklarade att hon inte längre ville ha oss och packade ihop våra kläder i två väskor och bar in i bilen. Pappa sa ingenting. Han startade bilen och började köra. Vi frågade vart vi var på väg, men fick inte något svar. Plötsligt var vi framme vid ett stort hus som visade sig vara ett barnhem. Pappa och mamma skrev under några papper, och utan en kram eller ett ord gav de sig iväg. Jag har aldrig sett dem igen.

Jag kan inte påstå att barnhemmet var dåligt. Vi fick mat och kläder, men vi levde naturligtvis i chock och sorg. Vi fick inte längre gå i skolan. Det är därför som jag bara har nått till femte klass. Vi stannade sex månader på barnhemmet. De andra flickorna kom från helt andra miljöer, men snart var vi med i ett gäng som hade prövat på det mesta. De gjorde upp planer för att rymma från barnhemmet och en kväll var vi åtta flickor som tog oss ut genom ett fönster och flydde.

Under de följande månaderna höll vi till på en av Rios stränder, ibland tillbringade nätterna på något härbärge. Vi tiggde och stal för att slippa gå hungriga. På sätt och vis gick vi i en ny skola. Överlevnadens. Mest handlade det om att hålla sig undan från polisen. Men socialtjänsten fann oss och sände oss till ett barnhem i en annan del av Rio. Men vi flydde igen. Och nu var det inte längre någon som sökte efter oss. Vi hade fyllt 14 år och betraktades som vuxna. Min syster flyttade ihop med en pojke. Och jag slog mig samman med en kompis som bodde i en kåk i Rios utkanter. En dag bjöd mig min väninna att följa med på en födelsedagsfest. Där lärde jag känna Vítor, som sedan blev min man. Han är tio år äldre än jag. Vi började vara tillsammans och det dröjde inte länge förrän han bad mig flytta hem till honom. Ett år senare föddes min dotter, och vid 15 års ålder var jag mamma. Och samtidigt hade jag börjat förstå att Vítor inte skulle bli något stöd för oss. Han började dricka och använda droger och det ledde till att vi ständigt bråkade. Allt oftare slutade bråken med att han slog mig. När jag var 18 år föddes mitt andra barn. Då satt min man i fängelse för knarkbrott. Han fortsatte obekymrad ett liv med alkohol, droger och andra kvinnor, och återvände hem i gryningen utan pengar. För snart ett år sedan stod jag inte ut längre, jag packade ihop mina saker, tog med mig mina barn och flyttade hem till min tvillingsyster. Vi stannade där i tre månader.

Min man hittade mig och bad att jag skulle återvända. Jag sade nej, men gick med på att han skulle få ta med vår dotter hem till min svärmor. Vi kom överens om att hon skulle stanna där några dagar. Men när jag kom för att hämta henne vägrade han att lämna henne till mig. Min enda möjlighet att få henne tillbaka var att gå med på att återvända till Vítor. Jag hade inget val utan tvingades acceptera. Han lovade att han nu skulle börja sköta sig. Och kanske var jag fortfarande förälskad i honom.

Snart var jag åter gravid. Då hade jag redan kunnat konstatera att han inte ändrat sig ett dugg. Allt upprepade sig med sprit, droger, sena nätter, bråk och misshandel. Pengar saknades ständigt och ofta var vi utan det allra nödvändigaste. Det hände att jag fick be min svärmor eller mina grannar om mat.

Då beslöt jag att lämna honom. Jag sökte upp min adoptivmormor som jag inte träffat på tio år. Hon grät och berättade att hon blivit förfärad när hon fick veta vad mamma gjort mot oss. Hon frågade varför vi inte kommit till henne när allt det hemska hände. Vad skulle jag svara? Jag sa att vi hade varit rädda för att bli bortstötta ännu en gång. Hon började hjälpa mig med mat och hon uppmanade mig att söka härbärge på Abrigo. Här bor jag nu med mina barn. Jag har tagit kontakt med min man och berättat att jag och barnen inte kommer att återvända till honom. Jag har hos Domstolen sökt ensam vårdnad om barnen.

Vítor var här på Abrigo och besökte oss i söndags. Han grät och påstod att det enda han önskade sig i livet var att jag och barnen skulle komma tillbaka. Men inte ens då hade han kunnat hålla sig nykter. Hur skall jag kunna tro på honom? Jag måste försöka skaffa mig en utbildning så att jag kan ta hand om mina barn, de två jag har och det jag väntar. Hela mitt liv

har jag litat på människor som stått mig nära och alltid blivit besviken. Det är dags att jag börjar lita på vad jag själv kan.